

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Míluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobců: **a) L. H. b) P. A., c) V. U., d) E. Š., e) Ing. V. Š.**, všichni zastoupeni JUDr. Ivem Palkoskou, advokátem se sídlem Kleinerova 24, Kladno, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **CTR Pražáčka a. s.**, se sídlem Sladkovského náměstí 525/1, Praha 3, zastoupena Mgr. J. P., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2015, č. j. MHMP 1976004/2015, sp. zn. S-MHMP 1407962/2014/STR, v řízení o kasačních stížnostech žalobců a), b), c), d) a e) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2016, č. j. 3 A 1/2016 – 122,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnosti **se zamítají.**
- II.** Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.
- III.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech **nepřiznává.**
- IV.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanými kasačními stížnostmi se žalobci a) až e) jako stěžovatelé domáhají zrušení shora označeného rozsudku městského soudu, jímž byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2015, č. j. MHMP 1976004/2015, sp. zn. S-MHMP 1407962/2014/STR, kterým žalovaný zamítl jejich odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 3 ze dne 29. 5. 2014, č. j. OV/0500/14/Jan, sp. zn. UMCP3 011010/2014. Tímto rozhodnutím byla k žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále též „stavebník“) povolena stavba označená jako „*Novostavba bytového domu „Na Krejčárku“; mezi ulicemi Za Žižkovskou vozovnou a Kunešova, Praha 3, stavební objekty souboru staveb SO.01 Stavební objekty – bytový dům na pozemku parc. č. 2183/12 v k. ú. Žižkov a SO.02 Komunikace a zpevněné plochy na pozemcích parc. č. 2183/12, 2182/18 a 2182/49 v k. ú. Žižkov.*“

Městský soud žalobu zamítl, protože neshledal důvodnost žádné z uplatněných námitek a potvrdil tak závěry uvedené v žalovaném správním rozhodnutí, vyjma důvodnosti jedné z námitek, jíž ovšem nepřiznal vliv na zákonnost rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku podali stěžovatelé včasné kasační stížnosti. V nich namítají kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), konkrétně tedy nezákonné posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení a jiné vady v řízení před městským soudem.

Stěžovatelé předně namítají, že městský soud fakticky pouze odkázal na rozhodnutí žalovaného a pomocí jeho argumentace odmítl žalobní body. Nesouhlasí proto s právním hodnocením věci městským soudem a mají za to, že je v rozporu se zákonem. K této námitce stěžovatelé uvedli, že ji doplní ve lhůtě, kterou jím má poskytnout Nejvyšší správní soud podle § 106 odst. 3 s. ř. s.

Stěžovatelé dále namítají, že postup městského soudu je vadný, když o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání. V napadeném rozsudku soud vyjádřil, že byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Z kontextu je zřejmé, že městský soud vyšel z toho, že účastníci řízení se nevyjádřili k výzvě, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, a proto byla splněna fikce souhlasu.

Zástupce stěžovatelů byl překvapen vydáním rozsudku, neboť si nebyl vědom toho, že by mu byla doručena výzva podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Z tohoto důvodu nahlédl do soudního spisu a zjistil, že text výzvy je vtištěn na rubu usnesení na č. l. 23 a takto vyhotovená písemnost mu byla doručena do datové schránky. Usnesením na č. l. 23 byli účastníci řízení vyzváni k doplacení soudního poplatku, toto usnesení je vtištěno na celé stránce, na jeho spodní straně je razítko a podpis úředních osob. Advokát nepředpokládal, že by nějaký text od soudu byl uvedený ještě na rubové straně listiny. Při zpracování písemností v kanceláři advokáta jsou dokumenty tištěny oboustranně a tak se stalo, že uvedená výzva nebyla zaznamenána ani pracovníci kanceláře ani samotným advokátem. Ani označení datové zprávy nesignalizovalo, že jejím obsahem je něco jiného než usnesení o soudním poplatku.

S ohledem na uvedené stěžovatelé namítají, že výzva podle § 51 s. ř. s. nebyla zaslána řádně, protože nesplňuje náležitosti podle tohoto ustanovení. Dle stěžovatelů samotnou výzvu činí předseda senátu a tato je doručována v podobě usnesení; ostatně takto byla doručována žalovanému. Pokud je předmětná výzva natištěna pouze na druhé straně jiného dokumentu, ve spisu není podepsána předsedou senátu a doručená výzva neobsahuje ani jiné formální náležitosti rozhodnutí, nemůže být pro stěžovatele závazná a její doručení nemůže mít za následek fikci souhlasu stěžovatelů s rozhodnutím bez nařízení jednání. Podstatou posouzení této věci je tedy otázka formálních náležitostí výzvy podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel uvádí, že uvedenou výzvu může učinit pouze předseda senátu (příp. samosoudce) a dle § 11 zákona o vyšších soudních úřednících také vyšší soudní úředník nebo asistent soudce. V rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 2. 7. 2013, sp. zn. 21 Cdo 2288/2012 se uvádí, že „fikce uznání nároku podle § 114b odst. 5 o. s. ř. nastane, jestliže usnesení, kterým byl žalovaný vyzván, aby se ve stanovené lhůtě ve věci písemně vyjádřil a které bylo žalovanému řádně doručeno, neobsahuje předepsané formální náležitosti a není proto veřejnou listinou. K tomu, aby byla listina vydána soudem veřejnou listinou, nepostačuje, aby byla vydána v mezích pravomoci soudu, samozřejmým požadavkem je také to, aby byla vydána v předepsané formě se všemi zákonnými náležitostmi.“ V uvedené věci došlo k doručení výzvy, která nebyla podepsána předsedkyní senátu ani jinou oprávněnou osobou, a stejnopis usnesení, který byl doručen žalovanému, nebyl podepsán ani tím, kdo jej vyhotovil (soudní zaměstnankyní).

pokračování

Jestliže žalovaný na takovou listinu nezareagoval, nebylo mu to lze přičítat k tíži. Stěžovatelé mají s ohledem na § 64 s. ř. s. za to, že závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího soudu lze vztáhnout také na řízení před správními soudy.

Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, sp. zn. 6 Azs 28/2003, účastníku nelze upřít právo na veřejné projednání věci v jeho přítomnosti. Stěžovatelé navíc navrhovali provést důkaz fotodokumentací okolí stavby, aby prokázali, že napadené stavební povolení trpí vadami, které mají dopad na reálný život v jejím okolí. Rozhodl-li soud o věci bez nařízení jednání, aniž stěžovatelům řádně doručil výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s., došlo v řízení k vadě, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a která je důvodem pro jeho zrušení.

Stěžovatelé rovněž namítají, že městský soud rozhodl v této věci přednostně podle § 56 s. ř. s., i když mu je známo, že u stejného soudu pod sp. zn. 10 A 16/2013 byla podána žaloba proti územnímu rozhodnutí týkající se stejné stavby, o níž nebylo dosud rozhodnuto a rozhodnutí o umístění stavby je prejudiciální pro stavební povolení, které bylo přezkoumáváno v napadeném rozsudku.

S ohledem na vše uvedené navrhuje stěžovatelé kasační stížností napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření vyslovil přesvědčení o správnosti napadeného rozsudku. Namítané procesní pochybení městského soudu nechává na posouzení Nejvyšším správním soudem.

Osoba zúčastněná na řízení se ztotožňuje s rozsudkem městského soudu. Uvádí, že není pravdou, že by městský soud pouze odkázal na stanovisko žalovaného, neboť z napadeného rozsudku je zřejmé, že se soud jednotlivými žalobními body zabýval důkladně a své stanovisko řádně zdůvodnil. Pokud jde o namítané procesní pochybení, osoba zúčastněná na řízení s ním nesouhlasí. Sami stěžovatelé uvádějí, že městský soud výzvu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. učinil a řádně ji doručil. Není chybou soudu, že zástupce stěžovatelů a pracovníci jeho advokátní kanceláře nevěnovali pozornost druhé straně tištěného textu. Datové zprávy obsahují jednotlivé stránky, byť by byly z oboustranného originálu, řazené za sebou. I když byla následně zpráva vytištěna oboustranně, je třeba datové zprávě věnovat pozornost v její celistvosti. A právě i z toho důvodu, že je v kanceláři zástupce stěžovatelů obvyklé tisknout listiny oboustranně, musí si být zástupce i jeho zaměstnanci ze zkušeností vědomi, že není neobvyklé, když do listiny s výzvou bývá vtěleno výzev víc. Osoba zúčastněná na řízení považuje za absurdní, že očividné pochybení zástupce (bylo-li cílem stěžovatelů trvat na nařízení jednání) je zde účelově vydáváno za údajné pochybení soudu. Osoba zúčastněná na řízení dále uvádí, že forma výzvy dle § 51 odst. 1 s. ř. s. stanovena zákonem není, přičemž sami stěžovatelé v kasační stížnosti potvrzují, že jim tato výzva doručena byla. Pokud by stěžovatelé na ústním projednání trvali, mohli sami tuto skutečnost uvést i v jakémkoli jiném podání a nemuseli čekat na výzvu soudu, čehož si stěžovatelé, zastoupení advokátem, museli být vědomi. Pokud tedy městský soud avizoval rozhodnutí věci přednostně a ve svém usnesení ze dne 15. 3. 2016, č. j. 3 A 1/2016 – 110, konstatoval, že věc předpokládá projednat a rozhodnout v měsíci květnu, v krajním případě v červnu 2016, je nanejvýš pravděpodobné, že by stěžovatelé sami soudu sdělili, že trvají na ústním projednání věci. Ohledně přednostního projednání věci uvádí osoba zúčastněná na řízení, že je věcí soudu, kterou věc takto projedná. Pokud jde o územní rozhodnutí, o němž je vedena žaloba u městského soudu, osoba zúčastněná na řízení poukazuje na to, že předmětné rozhodnutí je pravomocné, neboť žalobě nebyl přiznán odkladný účinek, proto byl postup městského soudu na místě a v souladu s principem právní jistoty. Navrhuje proto kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasačních stížností a konstatoval, že kasační stížnosti jsou podány osobami k tomu oprávněnými, jsou podány včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnosti jsou tedy přípustné.

Důvodnost kasačních stížností pak zdejší soud posoudil v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnosti nejsou důvodné.

Předně Nejvyšší správní soud upozorňuje, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54; dostupné na www.nssoud.cz). Pro úspěch v kasačním řízení je tak rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Nejvyšší správní soud dále připomíná, že podle nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2007, sp. zn. II. ÚS 136/06 (dostupný na nalus.usoud.cz), na rozdíl od řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ovládaného přísnou koncentrační zásadou, pro řízení o kasační stížnosti soudní řád správní takovou koncentrací řízení nezakotvuje. Ustanovení soudního řádu správního upravující řízení o kasační stížnosti nelze vykládat tak, že stěžovatel má po uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti právo rozšířit svou stížnost na výroky dosud nenapadené či rozšířit její důvody pouze tehdy, byl-li soudem vyzván k odstranění nedostatků kasační stížnosti (§ 106 odst. 3). Účastníku řízení nelze odeprít možnost disponovat s předmětem řízení tam, kde zákon takovou dispozici umožňuje, jen proto, že by to usnadňovalo rozhodovací proces soudu. Kasační stížnost je tak možné doplňovat v zásadě kdykoli, až do vydání rozhodnutí o ní.

Stěžovatelé v kasačních stížnostech předně obecně namítají, že městský soud fakticky pouze odkázal na rozhodnutí žalovaného, jehož závěry převzal, pročez nesouhlasí s jeho právním hodnocením věci. K této námitce stěžovatelé uvedli, že bližší odůvodnění zašlou nejpozději ve lhůtě, kterou jim Nejvyšší správní soud poskytne podle § 106 odst. 3 s. ř. s.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. *kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.*

Podle odst. 3 téhož ustanovení *nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.*

Podle § 37 odst. 3 s. ř. s. *z každého podání musí být zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno. Ten, kdo činí podání, (dále jen "podatel") v podání uvede o své osobě osobní údaje jen v nezbytném rozsahu; vždy uvede jméno, příjmení a adresu, na kterou mu lze doručovat. Jiné osobní údaje uvede jen tehdy, je-li toho třeba s ohledem na povahu věci, která má být soudem projednána. K podání musí být připojeny listiny, kterých se podatel dovolává. Podání, které je třeba doručit ostatním účastníkům a osobám na řízení zúčastněným, musí být předloženo v potřebném počtu stejnopisů.*

pokračování

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. *předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.*

Z citovaných zákonných ustanovení, zejména pak z § 106 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že kasační stížnost musí kromě obecných náležitostí obsahovat označení rozsudku, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu byl rozsudek doručen.

Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že shledal kasační stížnosti stěžovatelů projednatelnými, neboť již v době podání splňovaly všechny zákonem požadované náležitosti; proto stěžovatele k jejich doplnění ve smyslu § 106 odst. 3 nevyzval. Ačkoli se shora uvedená námitka nezákonnosti rozsudku městského soudu nese v obecné rovině, lze ji v této obecné rovině projednat a navíc se nejedná se o námitku jedinou. Hodlali-li stěžovatelé svoji argumentaci rozšířit, nic jim v tom nebránilo, neboť, jak již bylo uvedeno výše, řízení o kasační stížnosti není koncentrováno a od podání kasačních stížností v srpnu 2016 k tomu měli dostatečně dlouhý prostor, který však nevyužili a zůstali pasivní.

Pokud jde o samotnou kasační námitku, kterou stěžovatelé brojí proti tomu, že městský soud více či méně převzal argumentaci žalovaného a odkázal na napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud ji neshledal důvodnou. Z rozsudku městského soudu plyne, že se řádně vypořádal s veškerou zásadní argumentací stěžovatelů, které však nepřisvědčil a přiklonil se k argumentaci žalovaného vtělené do napadeného rozhodnutí. Takový postup nepředstavuje vadu a byl zcela na místě. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí lze odkazovat na toto odůvodnění, neboť není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47. Ani v této věci nemá Nejvyšší správní soud důvod se od své konstantní judikatury odchýlit. Pokud v případě jedné žalobní námítky městský soud pochybení shledal, ale nepovažoval to za důvod pro zrušení správního rozhodnutí, tak proti tomuto posouzení kasační důvody nesměřují.

Ohledně navazujícího obecného konstatování stěžovatelů, že nesouhlasí s právním hodnocením věci městským soudem, které je dle jejich názoru v rozporu se zákonem, Nejvyšší správní soud opakuje, že je vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V souladu s dispoziční zásadou určuje meze přezkumu v řízení o kasační stížnosti stěžovatel. Neučiní-li tak, Nejvyšší správní soud nemůže za stěžovatele vyhledávat případné nezákonnosti. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2006, sp. zn. 1 Azs 244/2004, „[s]oud přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí, tedy to, co konkrétně a výslovně zpochybnil jako uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů“. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, dospěl k závěru, že „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod-byť i vyhovující-obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej“. Není naprosto na místě, aby soud za stěžovatele spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu nebo kasační stížnost podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal zákonnost napadeného rozsudku v té míře obecnosti, jak byla stěžovateli namítána, přičemž žádná pochybení městského soudu neshledal. Městský soud se řádně a podrobně zabýval všemi devíti uplatněnými žalobními body, dostatečně zdůvodnil, proč je nepovažoval za důvodné

nebo za rozhodné, své závěry podložil nikoli pouze obsahem napadeného rozhodnutí, ale vycházel rovněž ze spisové dokumentace, ať již jde o projektovou dokumentaci, situační výkresy, územní rozhodnutí, nebo stanoviska dotčených orgánů (např. silničního správního úřadu) a zcela v souladu s právními předpisy vyhodnotil napadené rozhodnutí žalovaného za zákonné. Nejvyšší správní soud konstatuje, že závěry městského soudu neshledal nezákonnými.

Pokud jde o námitku stěžovatelů, že městský soud pochybil, nenařídil-li ve věci jednání, ani tu neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Stěžovatelé se domnívají, že nemohla nastat fikce souhlasu s rozhodnutím věci bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť předmětná výzva byla umístěna na rubové straně jiného usnesení, a zástupce stěžovatelů tuto skutečnost nepředpokládal, proto si výzvy nevšimnul. Navíc tato výzva nebyla učiněna v náležitě formě usnesení s předepsanými náležitostmi (podpis), proto nemohla vyvolat žádné účinky.

Nejvyšší správní soud uvádí, že ačkoli se jedná o pochybení městského soudu, toto nedosahuje takové intenzity, aby mohlo způsobit nezákonnost napadeného rozsudku. Obecně platí, že krajský (městský) soud v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí nařídí jednání. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. však *(s)oud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhlí nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevýjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.* Stěžovatelům byla městským soudem dne 6. 1. 2016 zaslána do datové schránky písemnost č. j. 3 A 1/2016 – 23 obsahující na první straně usnesení, kterým byli stěžovatelé vyzváni k doplacení soudního poplatku, to bylo řádně podepsáno, a na druhé straně poučení účastníků řízení podle § 8 s. ř. s. a výzvu a poučení podle § 51 odst. 1 s. ř. s., kde již podpis absentoval. Předmětná datová zpráva byla zástupci doručena dne 11. 1. 2016.

Zástupce stěžovatelů v kasační stížnosti přiznává, že uvedená výzva mu doručena byla, nicméně zůstala nepovšimnuta, neboť se u něj v kanceláři tisknou písemnosti oboustranně a s ohledem na to, že na první straně písemnosti byl podpis úředních osob a razítko, nepředpokládal, že se nějaký text nachází také na druhé straně, tj. za podpisem.

Je sice pravdou, že městský soud pochybil, došlo-li k podepsání toliko první strany zasílaného dokumentu, jedná se nicméně pouze o formální pochybení, které nemohlo způsobit takový následek, že by výzva nebyla řádně doručena. Stěžovatel (za situace, že by si druhé strany dokumentu všimnul) nemohl mít žádné pochybnosti o jejím obsahu, o tom, že odesílatelem výzvy byl městský soud, ani o tom, že se jedná o výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ke správné spisové značce 3 A 1/2016. Dokument jako celek byl odeslán z datové schránky městského soudu a jako takový byl podepsán a byl zástupci stěžovatelů prokazatelně doručen.

Poukazují-li stěžovatelé v kasační stížnosti na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2288/2012, které se týkalo kvalifikované výzvy podle § 114b zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), Nejvyšší správní soud nesouhlasí s jeho možnou aplikací na nyní projednávanou věc. Výzva podle § 51 odst. 1 s. ř. s. totiž není totožná s výzvou podle § 114b o. s. ř. Zcela zásadním rozdílem mezi oběma výzvami je to, že výzva podle § 114b o. s. ř. musí být vyhotovená ve formě usnesení se zákonem předepsanými náležitostmi, kdežto výzva podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může být učiněna prostým přepisem, neboť zákon u této výzvy žádnou kvalifikovanou formu nepožaduje. Proto lze mít za to, že výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. lze učinit i méně formálním způsobem. Je sice pravdou, že by bylo na místě, aby tato výzva byla podepsána oprávněnou osobou, nicméně, tento deficit nemohl mít vliv na její účinky, bylo-li zřejmé, že byla odeslána městským soudem ke správné spisové značce a byla-li navíc součástí dokumentu obsahujícího podepsané usnesení. Zástupce

pokračování

stěžovateli s ohledem na tyto okolnosti nemohl mít pochybnosti o její pravosti. Není pak vůbec pravdou, že žalovanému městský soud předmětnou výzvu zaslal v podobě usnesení, jak to stěžovatelé uvedli v kasační stížnosti. Ze spisu městského soudu (č. l. 24) plyne, že se rovněž jednalo o prostý přípis (pouze u něj nedošlo k pochybení stran chybějícího podpisu). Další zásadní odlišností mezi oběma výzvami a důvodem pro kvalifikovanou formu výzvy dle § 114b o. s. ř. je diametrálně odlišný následek jejich nerespektování. Jestliže se žalovaný ve lhůtě stanovené usnesením (výzvou) podle § 114b o. s. ř. nevyjádří, má se za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává a řízení je skončeno vydáním rozsudku pro uznání (§ 153a odst. 3 o. s. ř.). Naproti tomu, nevyjádří-li se účastník ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy podle § 51 odst. 1. s. ř. s., ve věci toliko nebude nařízeno jednání. Ani k tomu však nemusí dojít, když účastník řízení kdykoli po uplynutí této lhůty soudu sdělí, že na nařízení jednání trvá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Azs 216/2005 - 50). Je tak zřejmé, že se obě výzvy liší natolik, že uvedený rozsudek Nejvyššího soudu nelze na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. aplikovat.

Nejvyšší správní soud se i s ohledem na uvedené domnívá, že se zástupce stěžovatelů snaží tímto postupem zakrýt vlastní nedůslednost, měl-li skutečně v úmyslu trvat na nařízení jednání před městským soudem. Zástupce stěžovatelů v kasační stížnosti totiž sám přiznává, že v advokátní kanceláři jsou zvyklí tisknout dokumenty oboustranně a nejednalo se tak o ojedinělý exces. Právě proto nezní pravděpodobně jeho tvrzení, že by u uvedeného dokumentu spoléhal na to, že se na jeho rubové straně žádný text nenachází, a proto ji žádným způsobem nezkontroloval. Nevšimnutí si předmětné výzvy navíc rovněž nezní realisticky, když se jedná o text v rozsahu téměř celé strany A4, který by mohl být lehce spatřen při sebemenším natočení papíru, na kterém bylo vytištěno usnesení s výzvou k doplacení soudního poplatku. Kromě toho, podstatné je, že uvedený dokument byl zasílán datovou zprávou, a bylo povinností zástupce stěžovatelů zjistit jeho obsah. Otevřením doručovaného elektronického dokumentu by zástupce stěžovatelů bez problémů zjistil, že obsahuje dvě strany, které byly řazeny za sebou. To, že má zástupce stěžovatelů v advokátní kanceláři zavedenou jinou praxi, tj. že se dokumenty nejprve vytisknou a on sám je nečte v elektronické podobě, ale až po jejich vytištění, nemění nic na tom, že výzva dle § 51 odst. 1 s. ř. s. byla do datové schránky zástupce stěžovatelů řádně doručena a dostala se tak do sféry jeho vlivu. Nic jim pak nebránilo na ni zareagovat, přáli-li si stěžovatelé, aby ve věci bylo nařízeno jednání.

Ostatně v usnesení ze dne 27. 1. 2016, č. j. 3 A 1/2016 – 42, kterým byl žalobě přiznán odkladný účinek, a následně v usnesení ze dne 15. 3. 2016, č. j. 3 A 1/2016 – 110, jímž byl zamítnut návrh stavebníka na zrušení usnesení o přiznání odkladného účinku (stěžovatelům doručeno dne 28. 4. 2016), městský soud stěžovatele upozornil, že věc bude projednána přednostně (nejpozději v červnu 2016). Trvali-li stěžovatelé na projednání věci při jednání, mohli tuto skutečnost soudu následně sdělit.

Poukazují-li stěžovatelé na to, že navrhovali provést důkaz fotografiemi okolí stavby, Nejvyšší správní soud k tomu sděluje, že ani „*návrh na provedení dokazování učiněný v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nelze považovat za vyjádření nesouhlasu s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání. Jestliže tedy správní soud na základě svého uvážení rozhodne, že navržený důkaz neprovede, může o věci rozhodnout bez nařízení jednání, pokud jsou splněny všechny podmínky pro takový postup uvedené v § 51 odst. 1 s. ř. s.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 4 Afs 142/2014 - 22; shodně též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014 - 48, publ. pod č. 3380/2016 Sb. NSS). Jelikož stěžovatelé žádným způsobem nereagovali na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a ani žádným jiným způsobem soudu nesdělili, že by trvali na nařízení jednání, byly splněny podmínky pro postup, kdy soud může o věci samé rozhodnout bez nařízení jednání.

Konečně, pokud jde o námitku, že městský soud pochybil, projednával-li věc přednostně, když doposud nebylo rozhodnuto o žalobě proti územnímu rozhodnutí, ani tuto nelze shledat důvodnou. Podle § 56 odst. 1 s. ř. s. *soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly; to neplatí, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci.* Městský soud takové závažné důvody shledal, což účastníkům sdělil v rámci dvou jím vydaných usnesení o odkladném účinku (č. l. 42, 110 soudního spisu). Proti tam uvedeným důvodům přednostního projednání stěžovatelé nic nenamítají a neučinili tak ani v návaznosti na tato usnesení. Nejvyššímu správnímu soudu tak v tomto kasačním řízení nepřísluší důvody přednostního projednání posuzovat. Konkrétní námitka, že měl krajský soud vyčkat rozhodnutí téhož soudu o žalobě podané proti územnímu rozhodnutí, neobstojí. Územní rozhodnutí je pravomocné, a jeho existence nebrání posouzení důvodnosti žaloby podané proti stavebnímu povolení. Postup městského soudu byl zcela v souladu se zákonem.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnosti nejsou důvodné a proto je zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelé v řízení úspěch neměli a úspěšnému žalovanému žádné náklady z tímto řízením nevznikly.

Dle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může soud na návrh přiznat osobě zúčastněné na řízení i náhradu dalších nákladů řízení. O žádnou z uvedených situací se však v posuzované věci nejedná, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se osobě zúčastněné na řízení náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. února 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu